

דברי הכפר

יום שביעי של פסח

גיליון מ. 2664 * כ' בניסן תשפ"א * 2 באפריל 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

פסח עדיין כאן, לא מאוחר לאחל חג שמח! עם הפנים קדימה! מה נשתנה הלילה הזה ..

..

איזה כיף שיש חג, שכבר מותר כמעט הכול, שאפשר לחגוג ולבלות...
ראשית, קראנו רבות בעלונים האחרונים על גרעין ה', איך התגבשה הקבוצה שנתנה לכפר
הנשיא חיזוק ויכולת עמידה בתנאים הקשים שהיו בזמנו בארץ. ברכות וכבוד לקבוצה
כולה...

היום כבר יותר קל מאשר בשנות החמישים, לפעמים נדמה לנו שיש לנו ארץ נהדרת, אבל,
כששומעים חדשות מבינים שאולי לא, שאולי אנחנו במו ידנו הורסים, אומרים שכול עם
מקבל את מה שמגיע לו... פשוט לא צריך להקשיב לחדשות!

נחזור לחג, השנה כבר בעיצומה שנת 2021, המגיפה בנסיגה, המסחר, התרבות ותעשיית
הפנאי, חוזרים בגדול, ואנחנו כרגיל שוב אחרי בחירות... מה נשתנה הלילה הזה?
לא השתנה כלום!

איזו שנה מטורפת הייתה לכולנו בארץ ובעולם כולו! חלקנו היו בקבוצת סיכון מחמת הגיל
או מסיבה אחרת, ובכול זאת המשכנו כרגיל. בדיוק לפני שנה זה התחיל, אנחנו לא לחצנו
ידיים, לא התחבקנו, בקושי היינו עם החברים, הילדים והנכדים, וזה היה קשה. היו לנו
חולים ולא מעט מבודדים בקיבוץ, כעת הכול נקי, ובזכות הצוותים המסורים שהשקיעו מעל
ומעבר, עברנו את התקופה בקלות יחסית, מגיעה לכם תודה גדולה... בנושא הזה כן
נשתנה הלילה הזה, כי עכשיו חוזרים לשגרה יותר בריאה, אבל עדיין זהירה, שלא ניצר
שוב תחלואה גואה.

היה קשה גם לסובבים אותנו אם בעבודה, בחברות, ואם בהיכרות עם כאלה שנפגעו
כלכלית ולא קל להם. ואף על פי כן ולמרות הכול, אנחנו קמים כול בוקר עם שיר חדש בלב,
וממשיכים לעשות.

בזכות הטכנולוגיה, הצלחנו להמשיך לעבוד ולתקשר, לא בזבזנו זמן בפקקים, בטיסות
ובשדות התעופה, והצלחנו להתקדם עם פרויקטים קיימים ואף להתניע חדשים. בימים אלה
של יציאה מהסגרים ופתיחת השוק, מרגישים שהנה הפקקים חוזרים, ותוך זמן קצר נשכח
ונחזור לשגרה, אבל כדאי לזכור שאפשר לשנות גם במשבר (מלחמה בין האדם לוירוסים
המשתנים, המוטציות).

אנחנו עדיין בסביבה של חוסר ודאות, איך נושפע מהתקציבים לאחר הקמת ממשלה (אם תקום?), בכול זאת מדובר בגירעון של כ 200 מיליארד שקל!! כבר שמענו שתשתיות מים וביוב בינתיים נדחות מחוסר תקציב שכבר אושר לנו, וכעת נעצר. אבל, אנחנו רגילים זה כך כבר כמה שנים...

אז מה עושים? מנצלים את החג, מטיילים, נהנים מהאביב הפורח, מהמים הזורמים בשפע, ממזג האויר הטוב (למרות שהוא קצת הפכפך בעונה זאת), מהמשפחה ומחברים. כן זאת הזדמנות נהדרת לפני הקיץ החם, בואו ננצל את התקופה לכיף ושמחה, כי אין כמו חג האביב לבילוי עם כול המשפחה.

לכולם חג שמח!
יוסי כץ

לכולם חג שמח!
יוסי כץ

**איחולי חזרה לשגרה
ובריאות טובה !**

תגובות לדבר העורכת

לכבוד עורכת "דברי הכפר". שושנה שרקי.

הנושא: הדף האחרון שבדברי הכפר מס' 2663. "משולחן העורכת".

שושנה שלום רב.

כתבת שאת מאוכזבת. שלא היו תגובות מהקהילה למאמרים אודות חברי גרעין "ה".

אני קצת מאוכזב שאת מאוכזבת. חבל לי שאת לוקחת ללב שאין תגובות. האם את לא מכירה בעובדה שעל דברים טובים לא מגיבים ושרק על דברים "רעים" לעתים רואים תגובות. וגם זה מיותר אולי?

אנסה להסביר למה אני חושב שאת לא צריכה להיות מאוכזבת.

שלמדתי על נושא הקיבוץ ועל חברי הקיבוץ, לפני שנים רבות... , ספרו לי שאיש קיבוץ לא מראה ולא מחלק רגשותיו עם אחרים. ז"א אם לא מרגיש טוב רק הוא ידע. אם טוב לו גם רק הוא ידע. כך אמרו לי.

שהגעתי לקבוץ למדתי שהדבר נכון וגם לא נכון.... שיש בקבוץ קבוצות, קבוצות של חברים.

שיש "ותיקים". שיש "גרעין ה". שיש "חדשים". שיש "שכירים". שיש "מפעלניקים". שיש עוד ועוד מעגלים קטנים של חברים. גם למדתי שבין כול המעגלים האלו יש קשר.

אבל אין מעבירים רגשות. זה נשאר סגור בתוך כל קבוצה וקבוצה. וכך אולי עד היום....

זה לא אומר שאנשי הקהילה לא קראו ולא נהנו ולא התרשמו מהמאמרים על "גרעין ה".

כאן רוב הזמן כך. נהנים, מתרשמים, אוהבים. אבל לא (תמיד) מגיבים.

אני בעצמי מאוד נהניתי מלקרוא את כול המאמרים. באופן מיוחד אודות חברים שאני מכיר יותר מקרוב. התרשמתי מהמעשים, מההתנדבות, מהאופי החיובי של הגרעין. גם ממשיך ליהנות מהדברים הטובים הקיימים בקיבוץ כתוצאה מפעולתם של הוותיקים ושל חברי גרעין "ה". ושל חברים נוספים.

אז שושנה, אל תהי מאוכזבת. תדעי שבתוך תוכנו אנו גאים ונהנים ממה שקיים כאן. גם אם לא תמיד הכול רץ לפי רצוננו. תדעי שדבר ראשון שאני קורא ביום הופעת העיתון זה "דברי הכפר". מ – "א – עד – ת".

שיהיה לך המשך יפה, נעים ומוצלח. ותודה גדולה לך על עריכת "דברי – הכפר" עם השירים והמאמרים. שבלי שושנה לא היה קיים. תודה לך.

מרדכי ברור.

שושנה שלום,

אני כותב אליך בעקבות ההערה שלך על חוסר תגובות, הערות, הארות וכו' לדברי הכפר, ואת צודקת בהחלט.

עבורי הסדרה על גרעין ה' הייתה מאד מחכימה ומלמדת, משפחת איילון נמצאת בכפר הנשיא מעל 35 שנים, אנחנו מכירים את רוב הדמויות שחלקן כבר לא עימנו, והסיפורים עליהם מלמדים ומשלימים מידע קיים. תודה לתמר על העבודה וההשקעה שתישמר לדורות.

הגיליון האחרון של השבוע, הוא גליון מצוין, המאמר של תמר וולפין על עמוס עוז, ראוי שיופיע גם ברמה ארצית, הקריקטורות של דודו גם הן ברמה גבוהה וראוי היה גם כאן, שיחשפו לקהל רחב יותר מאשר הפינה הנפלאה שלנו.

טכנית, אני מציע שבסוף כל גיליון, לאחר דברי הסיכום שלך, להוסיף "כלי" קישור למייל עם הערה; "לתגובות, הערות והארות, נא ללחוץ כאן" או משהו מנוסח אחרת ביד המיומנת שלך.

יש להקל על הזמינות במתן תגובות וזאת לדעתי הדרך, המייל שמופיע בתחילת הגיליון הוא לא קישור פעיל, אני בטוח שיש גורמים בכפר הנשיא שיכולים לעזור כאן.

ישר כוח, חג שמח ורק בריאות

אשר איילון

שלום שושנה,

אני גרה בהרחבה רק שנה וחצי וקוראת נאמנה של דברי הכפר. מאוד נהניתי לקרוא וללמוד על גרעין ה'. את חלקם אני מכירה וחלקם מקווה עוד להכיר. לצערי את חלקם כבר לא אכיר....אותי זה מאוד ריגש! ובכלל כל שבוע אני נהנית לקרוא את דברי הכפר. מתנצלת שעד כה לא הגבתי, נהנית בשקט לעצמי ולא מודה לכל העושים במלאכה, כאילו הכל מובן מאליו. אנא קבלי את התנצלותי והעבירי את הערכתי המלאה לכל העושים במלאכה! תודה רבה על ההשקעה והמאמץ וההנאה שאתם גורמים לחברי הקהילה.

בברכת חג חרות שמח

בהערכה רבה, דפנה בסביץ'

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

בימים אלה אני שוקצת אל כינוס זכרונות הילדות שלי! בין
זכרונותי נמצא גם הקטע המיוחד הבא, אשר לא נכתב על ידי.
כי אם על ידי בת כתה שלי, ז"ר בלהה נוי (קפלאן), שכתבה אותו
לפלא כנס מחזור שלנו, לפני עשר שנים. אני מביאה חלקים ממנו
כאן – תמר וולפין

השנתון שלנו התחיל את שנת הלימודים הראשונה בבית הספר ב-1947-1948.
היינו המחזור הראשון שהחל את לימודיו בשנת הקמת המדינה. עוד לפני
שלמדנו קרוא וכתוב תרגלו איתנו ישיבה מתחת לחלונות עם הידיים שמכסות
את הראש ומגוננות עליו למשמע אות האזעקה. את הדרך לבית הספר עשינו
לאורך חומת גן העיר שהוקמה במיוחד בעת המלחמה כדי להגן על התושבים
מירי צלפים ירדנים. הורו לנו להיזהר במיוחד מחרכי הירי שהיו משובצים לאורך
החומה. אנו הירושלמים יודעים מה משמעות המושג "עיר במצור" שאותו חווינו
על בשרנו. חווינו גם ירידה בלילות למקלט וישיבה בו לאורך שעות, ולא באנו
בדרישה להתחיל את היום שלמחרת מאוחר יותר כי לא ישנו היטב בלילה.

הספקנו להיחשף למורשת הפלמ"ח ואף הכרנו פה ושם פלמחניקים אמיתיים.
היינו מחכים בשקיקה לכל כרך שיצא בסדרת חסמב"ה שעם גיבוריה הזדהינו
הזדהות מלאה. קראנו את "דבר לילדים" או את "משמר לילדים", שמרנו את
החוברות, שבסוף השנה הובאו לכריכה, כדי שנוכל לחזור ולעיין בהן שוב ושוב.
כשיצא עיתון הילדים החדש "הארץ שלנו" שנראה בעיני חדשני ומרתק יותר
סרבו הורי לחתום על עיתון של "הציונים הכלליים".

המיקום של בית הספר אפשר לנו לראות רבים ממנהיגי המדינה בגודל
טבעי ולעיתים קרובות. חלק מאתנו בעלי חוש היסטורי מפותח היו
אוספים את חתימותיהם של חברי כנסת ומכובדים נוספים. אני זוכרת שבשנים
מאוחרות יותר משה דיין היה נוהג לשבת בבקרים בקפה רחביה שגבל בבית
הספר.

כך התערבבו חברי הכנסת והפוליטיקאים בתודעתנו עם נעים, בעל הקיוסק,
ועם ניסן שאצלו היינו משלימים קניית ציוד לימודי.

המהפכה הראשונה אותה חווינו הייתה המעבר מקסת הדיו לעט הכדורי. לפתע היו אצבעותינו נקיות ולא מוכתמות עוד בדיו. במשך שנים ארוכות המשיך ללוות אותנו החור העגול בשולחן המיועד לקסת.

החלפנו ספרים בספריה ציבורית. אספנו בולים, פרסים, זהבים, שחקנים, עטיפות של מסטיקים, פקקים ומה לא. משחקי הקופסה היו דוק, דמקה, שח, ריצ'רצ וריכוז, שהוא המונופול של היום.

שיחקנו בחמש אבנים ואצבעותינו היו חבולות מאבני הברזל שנחתו עליהן כשלא הצלחנו לתופסן. קפצנו על חבל, שיחקנו בקלס, רצוי עם אבן שיש שהייתה קשה מאד להשגה, לא אסרו עלינו לשחק באולר שהיינו מכוונים את חודו לתלולית של חול, בילינו בחצרות וברחובות והרגשנו בטוחים. שם שיחקנו בעיקר מחבואים. המשחקים השתנו לפי צו אופנה, שלא ברור מי קבע אותו: עונת החבל התחלפה בעונת הקלס ומאיפה שהוא צצו מחניים הקטן ומחניים הגדול וחוזר חלילה. למשחקים האלה יש להוסיף את "אמת או חובה" שנהגנו לשחק בגינת ביתנו של אילון דיסקין, שיחקנו גם משחקים כמו "חת שתיים שלוש דג מלוח" ו"שלום אדוני המלך". לעיתים היינו משחקים גם סוס ארוך שהיום בודאי היה מתקשר עם הטרדה מינית.

בימי גשם היו נוהגים לפזר נסורת באולם הכניסה ששימש גם אולם התעמלות בעת הצורך, ועשרות קבוצות של ילדים היו מצטופפות שם ומשחקות חמש אבנים.

יהודה דנוך היה השמש של בית הספר. היום קוראים לתפקיד שמילא

בשם אב הבית ולפני כן שרת. אבל אז הוא פשוט היה השמש וזו לא הייתה מילת גנאי. היה לו חדר מלא אביזרים ומכשירים הנחוצים לתיקונים קלים שהיה בהם צורך. אהבנו ללוות אותו כשהוא מניף את היד שהחזיקה פעמון גדול שבישר על תחילת השיעור ועל ההפסקה.

בתקופת הצנע לבשנו בגדים וצרכנו מוצרי מזון, שנרכשו באמצעות תלושים. היינו מודעים למושג "שוק שחור" שפרח בצד מדיניות הצנע. בשעות מסוימות אסור היה להשתמש במכשירים זוללי חשמל ואני זוכרת ביקורת של פקחים שדפקו בדלת ובקשו למשש את הקומקום החשמלי כדי לוודא שלא הפעלנו אותו.

שתינו שמן דגים, ופלח התפוז, שקבלנו כפרס על יכולתנו להתגבר על הרצון להקיא לא הצליח להפיג את טעמו.

בבית הספר עמדנו בשורה לקבל חיסונים ממחטים עבות שחוטאו במים רותחים. תמיד נמצא הילד הפחדן שברח מהכיתה מאימת הזריקות. אני זוכרת שהראו לנו את כיתה א' בצריף, שבו היינו אמורים ללמוד, פרצתי בבכי. הסיבה

לכך הייתה, שהחדר הסמוך לכיתה היה חדר האחות ואני דמיינתי שכל יום בדרך לכיתה אקבל גם זריקה.

אחות בית הספר הייתה עורכת לנו בדיקות כינים באמצעות זוג מסרגות. כל אחד בתורו ניצב בפני הכיתה רועד למשמע פסק הדין והבושה שבעקבותיו.

את ארוחת 10 היינו מניחים על מפית ומדי פעם היו בודקים לנו את ניקיון הציפורניים והאוזניים. בכיתות הנמוכות חילקו לנו שוקו בכוסות אלומיניום שהסריחו מחלב חמוץ.

בחורף היו אצבעות הידיים והרגליים מתכסות האבעבועות קור. מים חמים היו פעמיים בשבוע ורק אז התרחצנו.

תנועת הנוער הייתה מרכז חיינו. בעמק המצלבה שיחקנו באיילה וירדנו למערת השד השחור בחבל שהיה כרוך עלינו בקשר הצלה אותו עשינו במו ידינו. למדנו גם את שפת המורס והסמפור ואותתנו אלה לאלה בדגלים. למדנו לכתוב מכתבים מוצפנים בדיו סתרים שעשינו ממיץ של בצל. יצאנו למחנות עבודה, לטיולים לימי שדה ולקומזיצים, ללא השגחה וללא התערבות של ההורים. היינו שרים שעות על שעות: שירים נוגים, הוחלפו בשירים רוסיים, ואחריהם באו שירי ארץ ישראל וחוזר חלילה.

שמענו על השואה, אולם לא קישרנו אותה למתי מעט הילדים שהגיעו אלינו לבית הספר אחרי המלחמה. ברחובות הסתובבו טיפוסים מיוחדים כמו "פיפלה ורוזהלה" ו"קשר לאחד" גם אותם לא בדיוק קישרנו לשואה. למרות שהיינו יוצאים כל שבוע ללמד במעברת תלפיות לאור עששית היינו ספונים בעצמנו ולא באמת ידענו מה זאת ישראל השנייה.

לעיתים היה חודר אירוע מהעולם הגדול שהיה מצליח לזעזע את עולמנו הסגור. אני זוכרת שלא ישנתי לילות כשיוליוס ואתל רזנברג הוצאו להורג.

התקשורת עם העולם הייתה בעיקר באמצעות העיתון וקול ישראל. הטלפון הראשון בביתנו הגיע רק כשיצאתי לצבא.

את הארטיק הראשון טעמתי בקפה אלנבי. בשונה מהאסקימו, שאחרי שמוצצים אותו נשאר רק קרח קפוא הרי הארטיק לעולם לא נגמר, מפני שהוא עשוי מגלידה קפואה על מקל והוא מצופה בשכבת שוקולד דקה. במשך שבועות ניסיתי להגיע אל הממתק המופלא והמסתורי שנחטף מיד כשהגיע לחנות, ואפילו הסתלקתי מבית הספר בוקר אחד, כדי להיות מהראשונים בתור כדי לרכשו.

בילדות היותר מוקדמת אכלנו בוטנים חמים שנמכרו על ידי סודנים, בחרוט שעוצב מנייר עיתון.

התלבשנו בפשטות, לא העזנו לחרוג מקוד לבוש צנוע וסגפני. חגורה אלסטית, גרבי ניילון ונעלי סירה לא היו כלולים בקוד ההתנהגות הנוקשה שלנו.

המורים נחשבו לאויבים שלנו. הייתה חלוקת תפקידים מאד ברורה בינינו: תפקידנו היה לסדר אותם ותפקידם היה להפחיד, לדכא ולאיים עלינו. בשלב מסוים התחילו להגיע מורים צעירים, מוכשרים, ידענים, שהתייחסו אלינו בכבוד ואז החל להשתנות לטובה יחסנו ללימודים.

בבת אחת הופגזנו על ידי הדור החדש של המורים: שלמה אבינרי, שולה שחר, יהודה עמיחי, דן פגיס, גרשון שקד, צבי יעבץ ואברהם ינון. טרם בואם של אלה לא השקענו בלימודים ולא אהבנו את בית הספר. אבל בתנועת הנוער דנו בעמקות בשאלות הרוח גורל כמו: האם רצח מתוך רחמים הוא לגיטימי, האם המטרה מקדשת את האמצעים או האמצעים מקדשים את המטרה? האם המצאתה של מכונה שמייצרת לחם ובני אדם לא יצטרכו לעבוד למחייתם תקדם את האנושות או תסיג אותה לאחור. דנו במשמעות המשפט: "כל אחד לפי יכולתו כל אחד לפי צרכיו". היו לנו מפקדי אש, קומזיצים ואש לילה. ובמקביל שמענו על וינגייט ופעולותיו בשטח. שיחקנו באיילה באזור הבלוט הגדול. היינו הראשונים ששמענו מפיו של המדריך שלנו עמוס עוז את הסיפורים הראשונים שכתב. א. ב. יהושע היה ראש השבט שלנו. מוקי צור היה תלמיד בוגר שנשלח אלינו לכיתה כממלא מקום בכל פעם שמורה היה חולה.

בדרכנו חזרה מבית הספר ומתנועת הנוער היינו עוצרים ב"פינת הרכילות" אשר בהצטלבות הרחובות רד"ק ואלפסי ומעבדים את קורות היום: מי הציע חברות למי ומי ברוגז עם מי.

תמר

רכושו האמיתי של האדם הוא זכרונו;

בשום דבר אחר אינו כה עשיר או כה עני

אלכסנדר סמית

עד יקום האדם במלוא קומתו

שמונה הערות על סדר פסח הקיבוצי שהיה פה פעם וביטא שאיפה לשנות את העולם

1. האביב בארץ הוא העונה הקצרה ביותר בתבל. הוא אורך אולי חמישה ימים. יומיים לפני סדר פסח ויומיים לאחריו. אבל מה, הוא נותן מופע מרהיב כל כך בחמשת הימים בהם הוא מופיע בכל תפארתו, עד שהזיכרון הקולקטיבי נוצר את חמשת הימים האלה כדי להקל על הנפש במשך כל שאר הימים בהם כבשני הקיץ שורפים את הנוף בחומם.
2. כי לא יחדל אביון מקרב הארץ; על כן אנכי מצוה לאמר, פתח תפתח את ידך לאחריך לעניך ולאביוןך בארצך. (דברים טו יא)
3. הפסוק הנורא הזה מספר דברים שמבטיח לעשירים שלעד יהיה אביון כלשהו לספק את תאוותם לנדבות, הוא אחד האיומים והחשוכים מפסוקי התנ"ך. מצמרר לחשוב שמישהו יכול להבטיח למישהו אחר שהשיטה החברתית לא תשתנה לעולם, ותמיד יהיה פער כלכלי חברתי בין בני האדם. ושתמיד יהיו מוחלשים בחברה ותמיד יהיו בה בעלי הון לרדות בחלשים. פסח הוא חג גדול של שחרור, שחרור האדם והחברה מעוול ומצוקה.
4. קרל מרקס כותב ש"הכסף, ישנה לו התכונה לקנות את הכול, לרכוש כל חפץ, הוא אפוא החפץ, בה"א הידיעה. הוא היצור הכול יכול, הוא המעניק מכוחותיו לבעליו, שאין אונים הוא בלעדיו, הוא ההופך את המכוער ליפה, מעניק רגליים למשותק, נותן חוכמה לאוויל." כאשר מתבוננים בשלדון אדלסון ז"ל ועל יצירי כפיו שנטע סביבנו, אפשר להבין למה ולמי קרל מרקס התכוון. וכן, פעם באמת ובכוונה גדולה היו כאן אנשים שהתכוונו להקים פה חברה שוויונית וצודקת. והחג שלהם היה חג הפסח.
5. אני זוכר איך ישבתי, עוד בהיותי ילד נרגש ועוטה לבן, יחד עם כל הציבור סביב שולחנות החג בקיבוץ. קירות חדר האוכל כוסו בציורים בסגנון ריאליזם סוציאליסטי שביטאו את השאיפה לחרות במקומות שבהם ישנם על פני כדור הארץ אנשים מדוכאים עד עפר. לפתע נבקעו השמים מעל לראשנו והמקהלה פצחה ברית מלאכים: "הגיע ליל פסח / כל העולם כלו אומר הלל / כי בלילה זה אוצרות טללים נפתחים" ואז הסדר של יהודה שרת ירד ועטף את כולנו וכל הקהילה כולה שרה והמריאה בשמי הערב המאפילים, למחוזות רחוקים אל ארץ שבילדותי קראתי לה

"בצאת ישראל מצרים". סדר פסח של ילדותי היה "ארץ לעולם לא" שלי. רק עם משה במקום פיטר פן. והוא חזר אלי בכל שנה.

6. אחד מרגעי השיא של הסדר היה קטע הקריאה "יצאנו לשנות פני העולם" שכתב משה בילינסון, מי שפעם היה רופא, פובליציסט, עיתונאי בעיתון "דבר" והיום בית חולים. בדרך כלל היו ממנים על הקטע בחור צעיר שהיה מגיע אל המיקרופון וקורא בעוז את אחד הקטעים הנהדרים ושוחרי הטוב שאי פעם נכתבו כאן בארץ המיוסרת הזאת: "יצאנו לשנות פני העולם, לשים קץ לשעבוד אדם באדם. מתי נולדנו? בשעה שניצוץ כבוד ראשון הוצת בלב העבד המושפל הראשון נגד משפילו. אנו לא ננמיק את הדגל עד בוא היום, והיה דגלנו לדגל החברה המשוחררת, עד יקום האדם במלוא קומתו, ויתגלה לעין-כל כאור הנצחים הצפון בו, כשדעתו רחבה ולבו טהור וידיו נאמנות וחייו חופש וצדק. אין לא עבד עברי ולא עבד כנעני, לא שחור ולא סיני. וכבודו של כל אדם ראש פינה הוא לחברה הנגאלת. בוא יבוא היום ההוא".

7. אז את פני העולם אולי עוד לא הצלחנו לשנות, אך לעומת זאת נשארנו תקועים עם העניין הזה של 'שלח את עמי' שעבר כאן מטמורפוזת משונה שהפכה את היוצרות:

לא כל אחד צריך מצרים

יִצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם מִזְמָן,
אֶךְ חֲשֹׁכֶת מִצְרַיִם
עוֹד לֹא יֵצֵאָה מִקְרַבָּנוּ.

תָּמִיד נִהְיָה עִם חֲפָשִׁי
בְּאַרְצוֹ שֶׁל עַם אֲחֵר,
וְכָל עוֹד נִמְשָׁיָה לְהַכְחִישׁ
כִּי גֵרִים הֵיינוּ בְּאַרְץ מִצְרַיִם,

וְנִקְשָׁה כְּפָרְעָה אֶת לִבָּנוּ
לְרִדּוֹת בְּמִכִּים וּבִזְרִים,
יִהְיֶה כָּל הַיָּמִים לָדָם
וְהָדָם יִהְיֶה בְּכָל הָאָרֶץ,

וְאֶנְחֵנוּ נִמְשָׁיָה לְבוֹסֹס
עַד צֹאֵר בְּמִימֵי מִצְרַיִם
הַמְּבֹאֲשִׁים,
וּפְרָעָה הַפְּנִימִי
לֹא יִשְׁלַח אֶת עַמִּי
עַד שֶׁנִּשְׁלַחֵם לְחֲפָשִׁי.

8. פסח, אירוע קוסמי גדול, מתנקז ברוך לאינטימיות חמה ומאירת פנים תמיד. מקום להזדמנות חדשה, של אוצרות טללים נפתחים, שנוכל להניח על כף המאזניים סדר נכון להכריע גורל משפחה, קהילה ועם. לתת לאדם תקווה לעולם מסודר וטוב יותר מזה שמצא כשהגיע לכאן.

"אל תאמר חרות על הלוחות אמור חרות על הלוחות" נזעקו חז"ל שחשו בסכנה המסודרת המתקרבת ובאה עלינו, ובהבל פיהם המכושף פרצו לנו את גבולות השמים באופק ההולך ונסגר של הסדר.

מה יפית

האירועים הקרובים

וראשית: **המימונה**

תרבחו ותסעדו!

צוות המימונה מזמין את תושבי כפר הנשיא לחגיגה אותנטית
צבעונית שמחה וטעימה במיוחד!

מתי? יום ראשון (יום לאחר ערב המימונה) 4.4, בשעה
17:30

איפה? באוויר הפתוח, רחבת המועדון והדשא מתחת ללב
הקיבוץ

מה בתכנית? לעשות שמח כמיטב המסורת!!!
להתלבש בהתאם, לזלול ולרקוד.

זו ההזדמנות של האנגלים להראות איך הם יודעים לענטז...

האירוע יתקיים בשטח פתוח ובהתאם להנחיות
מחכים ומחכות לראות את כולכם.
ועדת תרבות וצוות מימונה.

ערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה

יום רביעי 7.4.21

טקס באמפיתיאטרון בשעות 17:30-18:15

זיכרון בסלון בלב הקיבוץ בשעות 18:30-19:30

באירגון המכינה.

יום הזיכרון לשואה ולגבורה

יום חמישי 8.4.21

טקס בבית העלמין בקיר הזיכרון לנספים ב

בסביבות השעה 17:00

פרטים יפורסמו בהמשך.

ערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ונפגעי פעולות האיבה

יום שלישי 13.4.21

נפגשים כמה דקות לפני 20:00

על דשא חדר האוכל

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ונפגעי פעולות האיבה

יום רביעי 14.4.21 טקס לזכרם של הנופלים

מכפר הנשיא. נפגשים בבית העלמין לפני

הצפירה ב 11:00

טקס נעילת יום הזיכרון יום רביעי 14.4

נפגשים כמה דקות לפני 20:00

על דשא של חדר האוכל

חגיגות יום העצמאות ה-73 למדינה

יום רביעי 14.4 בערב. פרטים יגיעו בהמשך.....

ימי הולדת

2.4	רוני וגנר	5.4	אריה וולפין
	ניצן ויסבקר		איציק חן
	אביגיל אלאני	6.4	גיורא שיינגדיכט
	כרמי נוי		סמדר שטרית
3.4	יהודה דהן	7.4	סימון שיינגדיכט
	טל סגל		אושרת אלמליח
4.4	לאה בן אדיבה	8.4	נטע גדייה
	דנה אגם		
	רון ינטיס		
	אמה קולינס		
	קרן איילון		

קול קורא נציגים.ות לוועדת בנים

לוועדת הבנים, בריכוזה של יפעת ויסבקר,
דרושים.ות חמישה נציגים.ות ציבור

מטרת הוועדה:

יצירת קשר ושמירה על קשר בין הבנים והבנות באשר הם, לבין כפר הנשיא.

תחומים באחריות הוועדה:

- ★ שמירה על קשר שוטף עם צעירות.ות הקיבוץ
- ★ להוות גוף מעודד בנושא לימודים, תעסוקה וקליטה
- ★ גורם מסייע לחיילים בודדים המתגוררים בקיבוץ
- ★ ניהול השכרת החדרים של הוועדה

מוזמנים.ות לפנות לניצן רימר (מש"א)
Masha@kh-accounts.org.il

מועדים לשמחה

משולחן העורכת / שושנה שרקי

בהודיה

יושבת בחוץ על המרפסת. עץ הדולב שממול עדיין בשלכת, עץ האגוז משמאלי גם הוא. העץ של השזיף לעומת זה, מלא פריחה לבנה יפיפיה. בקיץ שוב יגדל עבורי שזיפים קטנים סגולים. שזיפים מבית ילדותי, מהם אכין ליקר שזיפים וריבה, לפי המסורת המשפחתית שלמדתי מאימא שלמדה מסבתא. עץ הארסייה הזה עבר איתנו מבית לבית, וגם עכשיו הוא עובר מבית לבית, ממני אל בית ילדי שלי. הגינה פורחת בשלל צבעים והכל צועק: **אביב!**

אוויר נעים, נקי, שמש מחממת כמו ליטוף, והציפורים מצייצות, פרפר נח לשנייה על הפרח ועף. פרפר חי רק 24 שעות, באמת? אני תוהה למה. הוא יודע את זה? אולי הוא צריך פחות לעוף, הוא כל הזמן עף, הוא לא יושב רגע ארוך לנוח, לכן הוא מתבזבז אחרי יום.

פתאום אני מוצאת את עצמי מקשיבה לציוץ הציפורים, מנסה להפריד בין הקולות. אני? אני מקשיבה לציוץ הציפורים? לכול ציפור יש את הצליל שלה, הלוואי והייתה באה למולי כל אחת לחוד, מצייצת סביבי ומתעופפת לה, שאדע, אכיר כל ציפור ואזהה של מי הקול שאני שומעת.

כשהיינו ילדים היינו מסתכלים על תמונות של ציפורים, למדנו שמות של ציפורים, שמות של פרחי ארץ ישראל, שהיה אז מותר לקטוף על כל גיא וגבעה: כלניות, רקפות, נרקיסים, ואיריסים.

אני שומעת ציוץ אחד מאוד מיוחד. אולי של הציפור הכחולה. מה שמה? ניל היה יודע. אני, מקשיבה לציוץ של ציפורים? גם הוא היה מתפעל ממני.

נעים. הרגשה של חופש. זה חופש? או זאת חרות? יש ימים כאלה ויש שעות כאלה שכל העול של העולם יורד מהכתפיים, ואתה מרגיש קליל ופשוט מרגיש נעים. נעים לנשום, נעים בגוף, נעים להיות.

זוהי שעה של חסד. הרגשה של שפע המתנות שירד לחלקי בעולם.

עמוק בלבבי אני רוצה להוקיר תודה. על השמש שזורחת, על האביב. על זה שיש לי בית, מים ומזון. על זרועותיי, רגליי, עיניי, הלב שלי וכל נשימה. על האהבה, על המתנה שהיא ילדיי. על החברים הטובים שלי, על היהדות ועל הברכות שהיא מביאה לחיי. על כל אלה ועל הרבה יותר מזה.

תודה.

שושנה שרקי

